

Bo? Dolent? Qui ho sap?

Un ancià vivia en una verda vall amb el seu fill, un jove gentil i respectuós. Malgrat la falta de possessions materials, vivien de manera idíl·lica i eren molt feliços. Tant era així que varen despertar sentiments d'enveja entre els seus veïns.

L'ancià gastà pràcticament els seus estalvis per comprar un cavall jove sense domar. Era una formosa criatura i pensava usar-lo per criar. La mateixa nit en què el comprà, va saltar per damunt la tanca i va desaparèixer. Els veïns van acudir i es van compadir d'ells.

- Què terrible! –digueren.
- Bo? Dolent? Qui ho sap? –va respondre l'ancià.

Deu dies més tard el cavall tornà. Venia acompanyat d'una mitja dotzena de cavalls salvatges i el vell aconseguí que entressin dins la tanca, que havia reparat perquè no pogués escapar de nou.

- Quina bona sort! –van dir els veïns, agrupant-se al seu voltant.
- Bo? Dolent? Qui sap? –va respondre l'ancià.

El seu fill començà a ensinistrar als cavalls. Un d'ells el va tirar a terra i li trepitjà la cama, que se li mal curà i el va deixar coix per sempre.

- Quina desgràcia! –van dir els veïns.
- Bo? Dolent? Qui sap? - va respondre l'ancià.

A l'estiu següent, el rei va declarar la guerra. Destacaments de lleva arribaren al poble i s'endugueren a tots els joves com a soldats. El fill de l'ancià es lliurà, atès a la seva cama lesionada.

- Tens sort de veritat! –exclamaren els veïns a la vegada que lamentaven la seves pròpies pèrdues.
- Bo? Dolent? Qui sap? –respongué l'ancià.

Aquell mateix hivern...

El primer que fem a l'enfrontar-nos a un resultat diferent de l'esperat és jutjar-lo. Quan més gran sigui el desviament d'allò que volíem, pitjor considerem que és.